



88

Dnes vidí,
že chybně nazýval krutostí,
co bylo ctností a pro jeho duši
dobrodiním.
Jak svět se točí! Dnes už slastí je mi,
co bylo trýzní; dnes už vidím, vím,
že pro mír věčný bojem dočasným
a pro svou spásu šel jsem strastmi těmi.
Ó touhy, které sny a nadějemi
lhou všem, a milencům pak především!
Zle činila by, hovic tužbám mým,
ta, jež teď sídlí v ráji, ležíc v zemi.
Vždyť láska slepá, mysl zatemněná
mne živou mocí zaváděly tam,
kde jícen smrti potají se hloubí.
Bud' chvála té, jež řídila můj prám
na lepší dráhu; živíc přání smělá
a zas je brzdíc, chránila mě zhouby.

10

...beznadějně závidět vánku,
jenž na ni věje a říčce,
jež ji zrcadlí...
Vánku, jenž hraješ v sladkém nepokoji
plavými vlasy, jimi rozehrán,
a rozléváš proud zlata do všech stran -
slévá se zas a v prstence se pojí.
Líbáš ty oči, z nichž se na mne rojí
milostné včely, že jsem plný ran.
Jda za pokladem, jenž mi odpírán,
jak soumrak klopýtám se cestou svojí.
Už zdá se, že jej mám, tu vidím zase,
jak jsem ho vzdálen; vzlet a znovu pád;
hned zřím svůj sen, hned, jak vše v skutku má se.
Vánku, jenž smíš do světlé tváře vát,
i ty, má říčko, zrcadlivý jase:
jak úděl svůj bych s vámi směnil rád!



20

...nebot' zrcadla ji ponoukají
k tomu, aby pro svou velikou krásu
na něj bídneho zapomínala.
Zlato a perly, rudý květ i bílý,
jejž zima záhy podlomí a zmaří,
jsou pro mne trní, kterému se daří
pronikat hrud' a upíjet mi síly.
A mé dny pláčí, ke sklonku se chýlí,
neb ten, kdo trpí, nedočká se stáří,
Já však spíš krutá zrcadla dnes káři,
že vaše zraky krásou unavily.
Před nimi láska prosebnice není
než němý stín a musí mlčeti,
když sama jste cíl svého roztoužení.
Ulita jistě u vod podsvětí
a smočena tam v řece zapomnění,
jsou ona teď mé smrti početí.

49

Pro ni je pln krutých rozporů
a zmítání bez konce.
Mír nenajdu a válčit možno není,
bojím se, doufám, hořím a jsem led,
do nebe vzlétám, ležím na kamení,
nic nemám v rukou, svírám celý svět;
bez závor má mě láska ve vězení
a nedrží mě, aniž pouští zpět,
nezabije a osud nepozmění,
žít nenechá a neukončí běd;
bez očí vidím, křičím bez jazyka,
a touže zhynout, smilování prosím,
sám k sobě záští, a k ní lásku mám;
Bolest mě sytí, smích v mém pláči vzlyká,
k smrti i k žití stejnou nechut' nosím.
A to vše, paní, jenom kvůli vám.

J.T.S Podlahy s.r.o.

J.T.S Podlahy s.r.o.





51

Vždyt' z téhož pramene pije
jak svou trýzeň,
tak i své nevýslovné blaho.
I ted', kdy mlčí vítr, nebe, zem
a spánek jímá zvěř i čeled' ptačí,
noc hvězdnatý svůj vůz kdy v kruzích stáčí
a moře bez vln dříme v loži svém,
bdím, dumám, planu, lkám. Ta, jež mým zlem,
je stále se mnou, sladkou trýzní pláči,
hněv s bolestí dál ve mně krutě válčí,
Ztiším se jen, když duchem u ní jsem.
Tak z jedné jasné studny tryskají
sladkost i hořkost, pokrm dnů a hodin,
jediná ruka hladí mé i drásá.
A že má muka konce nemají,
mřu stokrát za den, stokrát se rodím.
Tak daleka je stále moje spása.



[Stáhnout tuto knihu v PDF a ePub](#)

59

Připadá si jako lod'
v bouři ztracená.

Pluje můj koráb plný zapomnění
po moři chmurném v zimní noci chladné
Scyllou a Charybdou; kdo lodí vládne,
je pánem mým, však přítelem mi není.
U vesel smělá, hříšná pomyšlení,
jímž zřejmě k smíchu jsou ty bouře zrádné.
A rvou se plachty, kdykoli v ně padne
van vzdechů, nadějí a roztoužení.
V slz dešti, v mraku hněvů malátně
vlhnou a plihnou lana kotevní,
spletená z bludů, z nevědomých snů.
Má sladká světla jsou mi skryta v tmě,
ve vlnách tone rozum, umění.
I zoufám již, zda přístav naleznu.